

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1660/2511

พนักงานอัยการจังหวัดน่านโจทก์ นางสำลี กลิ่นฟุ้งจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 69, ป.อ. มาตรา 67

ย่อ / หลักกฎหมาย

มีผู้นำช้างไปล่ามไว้ใกล้กับสวนของจำเลยโดยจำเลยไม่รู้ กลางคืนช้างหลุดจากโซ่ พังรั้วสวนหนามเข้าไปในสวนของจำเลย ซึ่งมีบ้านพักของจำเลยกับคนงานปลูกอยู่ คนงานได้ยินเสียงหักข้าวโพดจึงบอกจำเลย จำเลยถือปืนเดินไปดูกับคนงาน จำเลยไล่จากไร่ข้าวโพดพบช้างอยู่กลางไร่ข้าวโพดห่างประมาณ 4 วา โดยไม่ทันรู้ตัวและกำลังเดินเข้ามาหาจำเลย จำเลยเข้าใจว่าเป็นช้างป่า ซึ่งยังมีอยู่ในป่าบริเวณไร่ของจำเลย จึงผลักคนงานให้หลบแล้วเอาปืนยิงช้างไป 2 นัดแล้ววิ่งหนี ดังนี้ ถือว่าการที่จำเลยยิงช้างของผู้เสียหาย เป็นการตัดสินใจโดยกระทันหันด้วยความจำเป็นเพื่อให้พ้นจากอันตรายที่ใกล้จะถึงตัวจำเลยกับคนงานโดยจำเลยไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นโดยวิธีอื่นได้ และการกระทำของจำเลยไม่เกินสมควรแก่เหตุจำเลยจึงไม่ต้องรับโทษฐานทำให้เสียทรัพย์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยบังอาจใช้ปืนยิงช้างของผู้เสียหาย 2 นัดลูกปืนถูกช้างแก้วตาแตก และถูกที่ตะโพก ทำให้ช้างเสื่อมค่าผิดค่าเสียหายหนึ่งหมื่นบาท ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358, 33 และริบปีนของกลางจำเลยให้การปฏิเสธความผิด และต่อสู้ว่า ช้างบุกเข้าไปในสวนทำลายพืชผลของจำเลยเสียหาย และจะทำร้ายคนงานกับจำเลย จำเลยจำเป็นต้องยิงเพื่อป้องกันตัวและทรัพย์กับคนงานของจำเลยพอสมควรแก่เหตุ ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยป้องกันสิทธิเกินกว่าเหตุมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ พิพากษาว่าจำเลยผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358, 69 ให้ปรับ 500 บาท ริบปีนของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์เห็นว่า จำเลยยิงด้วยความจำเป็นเพื่อให้จำเลยและคนงานของจำเลยพ้นจากอันตรายที่ใกล้จะถึง และไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงให้พ้นได้พอสมควรแก่เหตุไม่ต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 67 พิพากษาแก้ให้ยกฟ้องโจทก์ ปลดจำเลย คืบปีนของกลางโจทก์ฎีกาศาลฎีกาเห็นว่า คนเลี้ยงช้างนำช้างของผู้เสียหายไปผูกไว้ห่างสวนของจำเลยประมาณ 100 วา กลางคืนช้างหลุดจากโซ่ล่าม พังรั้วสวนหนามเข้าไปในสวนของจำเลย ซึ่งมีพืชพรรณไม้ต่าง ๆ กับบ้านพักของจำเลยและคนงาน นายสุขคนงานของจำเลย ได้ยินเสียงหักข้าวโพดจึงบอกจำเลยโดยเข้าใจว่ามีสัตว์ป่าเข้ามาหักกินข้าวโพดในไร่จำเลยจึงเอาปืนถือติดมือไปด้วย เดินไปท่ามกลางไร่ข้าวโพดสูงท่วมศีรษะ และโดยไม่ทันรู้ตัวเมื่อจำเลยและคนงานไล่ออกจากไร่ข้าวโพดมองเห็นช้างยืนอยู่ห่างเพียง 4 วา จำเลยเข้าใจว่าเป็นช้างป่าเพราะไม่รู้ว่ามีคนเอาช้างบ้านมาเลี้ยงไว้แถวไร่จำเลย จึงผลักให้นายสุขหลบแล้วยิงช้างไป 2 นัดทันที แสดงให้เห็นเจตนาของจำเลยจำเลยยังโดยคาดคิดว่าเป็นช้างป่าซึ่งตามธรรมชาติย่อมดุร้ายอาจจะไล่ทำร้ายนายสุขและจำเลยได้ ระยะห่างระหว่างช้างกับนายสุขและจำเลยเพียง 3-4 วา นับว่ากระชั้นชิดมาก ช้างอาจจะวิ่งเล่นเข้าหาตัวนายสุขและจำเลยได้ในชั่ว 2-3 วินาที และต้นข้าวโพดไม่ใช่อุปสรรคที่จะทำให้ช้างไปได้ช้า ๆ หรือใช้เป็นที่ยกบังได้ นายสุขและจำเลยอาจวิ่งหนีไม่พ้น การที่จำเลยยิงช้างของผู้เสียหายเป็นการตัดสินใจโดยกระทันหันด้วยความจำเป็นเพื่อให้พ้นจากอันตรายที่ใกล้จะถึงตัวจำเลยและนาย

สุขคนงานของจำเลย โดยจำเลยไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นโดยวิธีอื่นได้ การกระทำของจำเลยไม่
เกินสมควรแก่เหตุ จำเลยจึงไม่ต้องรับโทษฐานทำให้เสียทรัพย์พิพากษายืน ยกฎีกาโจทก์

องค์คณะ

สวึง ลัดพลี · ชลัม รุทธะวณิช · ลออง จุลกะเศียน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1660/2511>